

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 2

8. vsk

15.4.2011

"Katso, minä teen uutta, nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa?" (Jes. 43:19). Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Ilojuhla

Sain ehtoollispöydässä jälleen konkreettisen todistuksen syntieni anteeksi saamisesta. Ilo ja kiitollisuus täyttivät mieleni. Mutta vain muutaman hetken kuluttua havaitsin, kuinka sydämessäni velloi anteeksiantamattomuus lähimmäistäni kohtaan.

Tässä sitä taas oltiin! Sanoin Jumalalle rehellisesti, etten itse voi tälle tunteelleni mitään. Auta sinä Herrani ja Vapahtajani. Mietiskelin Jeesuksen rakkautta. Hän jätti taivaan ilon tullakseen elämään kylmään ja kovaan maailmaan. Hän koki ihmisen tuskien ja ahdistuksen. Häntä lyötiin ja pilkattiin ja lopulta pantiin ristinpuulle kauhetaan kuolemaan - meidän syntiemme tähden!

Näitä miettiessäni tuli mieleeni Raamatun jae: ”Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä” (1. Joh.1:9). Kaiken menetettyään tuhlaaja-poika päätti: ”Nyt minä lähdän isäni luo” (Luuk.15:18).

Kotimatalla hän mietti mielessään, kuinka hän pyytäisi anteeksi ja pyrkisi isänsä palkolliseksi.

Mutta mitä isä tekikään? Raamattu ei kerro isän sanoneen mitään pojalleen, vaan hän otti sydämellisesti pojan vastaan ja järjesti suuret ilojuhlat. Raamatun sanan mukaan Taivaan Isä odottaa, että saisi olla meille armollinen (Jes.30:18). Hän odottaa, että käännyimme Hänen puoleensa synteinemme.

Sitä varten Isä lähetti Poikansa maailmaan kuolemaan ristillä, että me saisimme elämän. Voiko parempaa ilosanomaa olla olemassa!

Jouduin siis jälleen kerran kokemaan, kuinka synty asuu meissä ihmisissä. Kokenut sielunhoitaja sanoi kerran minulle, että on suurta Jumalan armoa, kun Pyhä Henki osoittaa meidät syntisiksi. Samalla Hän ohjaa meidät armollisen Vapahtajan luo vapautumaan synnistä, jonka Hän on sydämessämme paljastanut.

Kunpa yhä useammat lähimmäisemme saisivat tulla syntisen paikalle ja sanoa tuhlaajapojan tavoin: ”Nyt minä lähdän Isäni luo.” Jeesuksen Kristuksen uhrikuo- leman tähden Isä rientää vastaan, Hän ottaa syliinsä – ja järjestää ilojuhlat.

Ne juhlat ovatkin sitten iankaikkiset. Ne alkavat täällä maitten päällä ja jatkuvat iäti taivaassa, kuten laulussa sanotaan.

*”Ken uskoo Herraan Jeesukseen,
saa armon osaksensa,
sen ottaa Isä omakseen,
rakkaaksi lapsuksensa.
Ei Jeesus tullut taivaasta
maailmaa tuomitsemaan
vaan pelastamaan ja meitä kaikkia
autuuteen johdattamaan.*

*Se elämän saa ikuisen
ja taivaan ilon kerran,
ken elää, kuolee turvaten
vain yksin armoon Herran.
Suo, Isä, meidän uskossa
Jeesukseen toivo panna,
Henkesi anna, ja kerran armosta
rauhaasi meidät kannan.”*

Riemullista pääsiäisaikaa anteeksiantamuksesta iloiten!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

”Kieltäkäämme ankarasti heitä enää tähän nimeen puhumasta”

Surullinen on ollut tapahtumien kulku sen jälkeen kun Anniksi kutsuttu kristitty opiskelija kertoi lyhyellä videofilmillä julkisuudessa aiemmasta parisuhteestaan toisen tytön kanssa ja irtautumisestaan tuosta suhteesta ja nykyisestä seurustelustaan pojan kanssa ja perhehaaveistaan.

Pakanallistuvasta yhteiskunnastamme tuli pian kovia iskuja tätä kristillistä todistusta vastaan. Uskontoasioita hoitava ministeri Stefan Wallin sanoi TV-haastelussa 23.3. että Annin videokertomus ”ällöttää”. Sitten oikeusministeri Tuija Brax allekirjoitti kirkkohallitukselle osoitetun adressin, jossa vaaditaan kirkon taloustukien poistamista niiltä järjestöiltä, jotka olivat osallistuneet Annin kertomuksen julkistamiseen. Videon esittämisestä kanneltiin myös Julkisen sanan neuvostolle.

Monille ahdistavampaa ja loukkavampaa oli se, että myös kristillisen kirkon sisältä tuli vastaavanlaisia iskuja kun nuori opiskelija oli todistanut julkisesti uskostaan. Annin kertomuksen tuomitsi ensimmäisten joukossa Suomen Herättäjä-Yhdistyksen nuorisotyö, jonka piirissä aikoinaan laulettiin Väinö Malmivaaran Siionin virttä: ”Ah, vuodata, Herra, jo Henkesi, ja herätä nuoriso Suomen. Se johdata armosta tiellesi, suo maahamme kaivattu huomen.” Juuri tätä Anni omalla tavallaan lauloi.

Sitten Nuorten keskus sekä Poikien ja tyttöjen keskus irtisanoutuivat Annin kertomuksesta. Helsingin, Espoon, Tampereen ja Oulun tuomiokapituleihin tehtiin kantelut papeista, jotka olivat tukeneet uskostaan ja elämästään kertanutta tyttöä.

Erikseen on mainittava arkkipiispa Kari Mäkinen kannanotot, joilla hän tuntui kävelevän viime vuoden piispainkokouksen tasapuolisuustavoitteiden yli. Arkkipiispan kanta Annin asiassa on pelottavimpia asioita, mitä tässä tapauksessa on tullut esille. Arkkipiispan lausunnoista saattoi saada sen kuvan, ettei hän pitänyt oikeana, että joku sanoo uskoaan tai uskoontuloaan hyväksi asiaksi.

Mikkelin piispa Seppo Häkkinen sekä Lapuan piispa Simo Peura kuuluvat niihin harvoin luterilaisen kirkon johtajiin, jotka ovat asettuneet tukemaan Annin uskoa. Hyvin merkittävä oli myös piispainkokouksen pääsihteerin Jari Jolkkosen kannanotto Kotimaa-lehdessä 29.3.

Mutta valoisista ”täplistä” huolimatta tilanne tuo mieleen ajanlaskumme alun Jerusalemin hallitusmiesten ja Israelin vanhimpien toimet Pietarin ja Johanneksen suhteen. Johtomiehethän päättivät: ”Kieltäkäämme ankarasti heitä enää tähän (Jeesuksen) nimeen puhumasta yhdellekään ihmiselle” (Apt. 4:17).

Pohjimmaltaan Annin todistus nosti esille kysymyksen, saavatko kirkon jäsenet tulla uskoon, olla uskossa ja kertoa uskostaan – vai alkaako Jumalan armotyöstä kertominen olla hallitusmiesten ja -naisten sekä kirkon vanhimpien mielestä rikos, josta ihmisiä on jotenkin rangaistava.

Arkkipiispan uhkaus vähentää taustalla olleiden järjestöjen taloustukea puri. Seuraavana päivänä järjestöt ilmoittivat perääntyvänsä.

Aiheesta laajemmin ensi kuun Ajan-kohtainen teologia -lehtemme numerossa.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Armoani minä en ota pois!”

Uskallanko ottaa omalle kohdalleni tuon otsikossa olevan ja erään mitä ihmeellisimmistä Jumalan kansalle annetuista lupauksista? Siinähan Herra sanoo:

”Minä rankaisen heitä heidän rikoksistaan, kuritan heitä heidän syntiensä tähden. Mutta armoani minä en ota heiltä pois, minun uskollisuuteni ei horju. Minä en riko liittoani, en muuta sitä, minkä olen luvannut.” (Ps. 89:33-35.)

Saanko siis todella omistaa tuon Jumalan lupauksen itselleni? Entä jos sen omistaessani olenkin armon varas? Tosin tämän Herran sanan alkuosa pitää täysin paikkansa. Onhan se oikein, että Herra rankaisee minua rikoksistani ja kurittaa syntieni tähden. Jumala on pyhä ja vanhurskas Jumala!

Mistä lienen saanut rohkeuden luottaa siihen, että kurituksen ja rangaistuksen alla Heprealaiskirjeen sana kohdallani yhä pitää paikkansa: ”Älä väheksy, poikani, Herran kuritusta, älä masennu, kun hän ojentaa sinua - - jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa.” (Hepr. 12:5-6.)

Luotan siis siihen, että kun Herra minua kurittaa syntieni takia, hän tällä tavoin osoittaa käytännössä välittävänsä minusta eikä ole hylännyt minua.

Mutta eikö kuritus ole merkki siitä, että minun olisi jo vihdoin aika muuttaa tapojani? On tehtävä todellista parannusta rikoksista ja synneistä eikä noin vain uskottava, että Herra armahtaa? Se on liian kevytmielistä. Minun on luovuttava synneistäni.

Entäpä, jos se minun parannukseni onkin siinä, että Herra rankaisee ja kurittaa.

Silloin lohdutus kätkeytyy Miikan sanoihin: ”Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan, siksi joudun kantamaan hänen vihaansa, kunnes hän ratkaisee asiani ja armahtaa minut” (Miika 7:9).

Vaikka nyt onkin vaikeaa, niin pian tulee päivä, jolloin asiat ratkeavat. Herra itse ne ratkaisee ja silloin hän myös armahtaa.

Mutta ei luottamus siihen, että Herra kurittaa ja lyö rakkaudesta ja lopulta armahtaa ole suinkaan itsestään selvää. Entä jos hän kurittaa tuomioksi, koska olen niin paatunut ja katumukseni on vain tekopyhyttä? Minunhan on pakko todeta hänen edessään: ”Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen. Haluan tehdä hyvää, mutta en pääse irti pahasta.” (Room. 7:18,21.)

Alanko väsyä ja katkeroitua? Nouseeko kapinamieli? Kyllä valitettavasti! Sydämeni on tuhansien juonien mestari.

Mutta tästä huolimatta en voi lyöntien alla muuta kuin luottaa Jumalan uskollisuuteen ja hänen armolupaustensa kestävyteen ja siihen, ettei hän muuta armolupaustiaan kohdallani. Hän uskollisesti pitää sen, mitä on luvannut.

Usko Jumalan armoon ei siis ole noin vain otettua uskoa! Usko armoon voi olla kiven takana. Se saattaa näyttää helpolta mutta todellisuudessa se on käsittämätön ihme: Jumala todella armahtaa minua eikä ota pois armoaan!

Siihen uskoon en saa lupaa sydämeltäni. Sen luvan saan vain Golgatan keskimäiseltä ristiltä – tänäänkin. Sinne katson!

Olavi Peltola

Tunnetko syntiesi ja Kristuksen lunastustyön suuruuden oikein?

Luo silmäsi hetkeksi menneisyyteesi, lapsuudestasi tähän hetkeen asti. Iälläsi ei ole merkitystä. Katso elämäsi taaksepäin olit sitten 20-, 40-, 60- tai 80-vuotias (jos Jumala on sallinut sinun niin kauan elää).

Onko Sinun mahdollista laskea elämäsi aikana tekemiesi syntien määrää tai voitko sanoa, kuinka painavat rikkomuksesi yhteenlaskettuina ovat? Tähtitieteilijät voivat laskea taivaankappaleiden etäisyyksiä, mutta sinun syntiesi määrää ja suuruutta ei kukaan voi laskea.

Katso vuorille. Ihminen voi kiivetä korkeimmillekin huipulle, mutta syntiesi vuoret ovat korkeammat kuin mihin ajatuksesi yltää. Rikkomustesi syvyydet ovat alempana kuin mielikuvitukseen uskaltaa kaivautua.

Sanotko, että aliarvioin tai pilkkaan ihmisen olemusta? Jos niin sanot, sinä et tunne omaa olemustasi oikein. Jos Jumala valaisisi sydämesi silmät näkemään sisimpäsi tilan, tulisit luokseni ja sanoisit, etten liioitellut, vaan sanani olivat liian vähäiset kuvatessani olemuksesi syntisiä syvyyksiä.

Kuinka suuri onkaan Kristuksen sovitustyö, kun hän pelasti meidät kaikista näistä monista ja suurista synneistä! Kristuksen lunastuksen tähden on niin, että *kuka ikinä* häneen turvautuu, saa kaikki syntinsä anteeksi riippumatta siitä, kuinka monia tai miten suuria nämä synnit ovat.

Vaikka olisit tehnyt kaiken, mitä saatana on sinulle elämäsi aikana tarjonnut tehtäväksi, vaikka olisit tehnyt kaiken väärän, mitä ihminen voi tehdä, niin Jumalan armo riittää puhdistamaan sinut kaikesta synnistä kun uskot, että Jeesus Kristus on puolestasi kärsinyt rangaistuksen.

Kuka voi mitata meidän Vapahtajamme ristillä suorittaman lunastustyön suuruuden? Muista, kuinka Nooan aikana tulva nousi yli vuorten ja ajattele sitten, että samalla tavalla Kristuksen pelastustyön ”tulva” nousee yli syntiesi vuorten.

Taivaan saleissa on tänään ihmisiä, jotka kerran olivat murhaajia, varkaita, juoppoja, huorintekijöitä, pilkkaajia ja kristittyjen vainoojia. Mutta heidät on pesty puhtaaksi ja heidät on pyhitetty. Kysy sinä heiltä, mistä heidän vaatteittensa valkoisuus on tullut ja mistä heidän pyhyytensä on peräisin. Kuin yhdestä suusta he vastaavat sinulle, että he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.

Oi te murheelliset ja väsyneet ja painavien kuormien kantajat! Oi teitä, jotka tuskailette syntienne määrän tähden! Teille julistetaan nyt Jeesuksen lunastustyön merkitystä ja sen riittävyttä kaikkiin teidän tarpeisiinne. Vaikka teidän syntienne lukumäärä on suurempi kuin tähtien määrä taivaalla, Kristus on sovittanut niistä jokaisen. Jeesuksen lunastustyö on kuin suuri tulvavirta, joka peittää kaikki teidän syntinne allensa ja huuhtoo ne pois.

Ote C. H. Spurgeonin saarnasta, jonka hän piti Lontoossa 1858. (Suom. POM)

Spurgeon (1834-1892) oli englantilainen baptistijulistaja, jota monet edelleen kutsuvat ”saarnaajien kuninkaaksi”. Hänen sanomansa on siunannut ihmisiä eri kirkkokunnissa yli 100 vuoden ajan. Sanoma syntyi hänen ja hänen puolisonsa vaikeista ja jatkuvista sairauksista huolimatta ja läpi Spurgeonin elämän kestäneestä masennuksesta huolimatta. Spurgeon joutui myös kamppailemaan kirkkokuntansa sisälle tulleita liberaaliteologisia virtauksia vastaan ja joutui lopulta jättämään kirkkonsa.

Miksi Jeesuksen piti kuolla?

Ymmärrätkö sinä helposti, miksi Jeesuksen piti kuolla?

Jeesuksen opetuslapset eivät sitä ymmärtäneet senkään jälkeen, kun he kolme vuotta olivat seuranneet häntä ja kuunnelleet hänen opetustaan. Pietarille Jeesuksen kuolema oli suorastaan järkyttävän vastenmielinen asia. ”Jumala varjelkoon, älköön se sinulle tapahtuko”, hän huudahti kun Jeesus alkoi ilmoittaa lähipiirilleen edessä olevasta poismenostaan.

Rakkaus, jota opetuslapset tunsivat Jeesusta kohtaan, oli syvää rakkautta Messiaariin, joka oli kutsunut heidät ja jonka seurassa he olivat saaneet olla. Se oli rakkautta eräiden sairaiden parantajaan, useiden riivaajien ulosajajaan, ehkä kolmen kuolleen herättäjään, myrskyn tynnyttäjään, sanavalmiiseen opettajaan joka kykeni tukkimaan fariseustenkin suun. Se oli rakkautta Jumalan Poikaan, jolla oli Jumalan kaikki valta ja jonka seurassa oli hyvä olla.

Niin suuri oli opetuslasten rakkaus Jeesukseensa, että he kaikki yhtyivät Pietariin, kun tämä pitkänperjantain vastaisena yönä sanoi: ”Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä.”

Toisinaan näitä sanoja on pidetty todisteena siitä, kuinka huonosti Pietari vielä tunsii itsensä. Mutta kyllä Pietari tunsii itsensä ainakin tässä asiassa aika hyvin. Getsemanen puutarhassa hän osoitti sen. Hän oli päättänyt puolustaa Jeesusta ja hän teki sen. Hän tarttui miekkansa ja suuntausi sen päin Jeesuksen vangitsijoita. Ensimmäinen isku osui ylimmäisen papin palvelijaan.

Tämä teko todistaa, että Pietari oli valmis kuolemaan Jeesuksen tähden. Tarttuessaan miekkaan hän ei voinut tietää, miten kahakka päättyisi ja kuinka hänelle itselleen siinä kävisi. Vangitsijoita lieene ollut selvästi enemmän kuin opetuslapsia ja vangitsijat olivat varmaan ottaneet huomioon sen mahdollisuuden, että Getsemanessa voisi syntyä taistelu.

Sekä Pietarin sanat että teot kertovat suuresta rakkaudesta, jota hän tunsii Jeesusta kohtaan. Se oli rakkautta, johon eräässä mielessä sopivat Jeesuksen sanat: ”Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään kuin että hän antaa henkensä ystävänsä edestä.” Siihen Pietari näyttää olleen valmis.

Mutta kun Jeesus pyysi Pietaria panemaan miekkansa tuppeen, kun Jeesus vastarintaa tekemättä antautui vangitsijoilleen ja kun ylimmäisen papin palatsin pihassa pian näytti selvältä, ettei Jeesus aikunut voimallaan tai minkään ihmeen kautta riistäytyä vangitsijoittensa käsistä, silloin Pietarin rakkaus Jeesukseen muuttui pettymykseksi. Hän rakasti ihmeidentekijää, kaikkivoipaa Jumalan Poikaa. Mutta vangittu, kärsivä, ylenkatsottu ja ristiinnaulittu Jeesus oli Pietarille vieras.

Kun Pietari ylimmäisen papin palatsin pihassa myöhemmin sanoi: ”Minä en tunne sitä miestä”, hän ei sanonut niin vain varjellakseen itseään – olihan hän osoittanut suurta rohkeutta hetkeä aikaisemmin Getsemanessa. Hän kielsi tuntevansa Jeesuksen ennen muuta siksi, että hän (ei vielä) tuntenut sitä Jeesusta, joka seisoi sidottuna ja pilkattuna vangitsijoittensa ympäröimänä kuulustelijoittensa edessä. Juma-

lan Karitsa, joka ottaa pois synnin, oli Pietarille vieras ja käsittämätön Jeesus. Pietari ei tuntenut ristiinnaulittavaa sijaiskärsijää.

Mutta sitten tuli se aamu, jolloin ristiinnaulittu Jeesus tuli Galilean järven rannalle hiilloksen äärelle ja kysyi aamupalan jälkeen Pietarilta: ”Rakastatko sinä minua?”

Jeesus ikään kuin sanoi hänelle: ”Sinä Pietari rakastit minua silloin, kun minä olin ihmisten suosiossa ja kansanjoukot olivat tekemässä minusta kuningasta. Rakastit minua kun tein joitakin ihmeitä ja näytin Jumalan vallan. Sinä rakastit minua niin, että olit valmis kuolemaan minun puolestani, jotta minä saisin elää. Mutta Pietari, rakastatko sinä minua tällaisena kuin minä nyt olen, kuljettuani loppuun sen tien, jonka Isä minulle antoi? Rakastatko sinä minua nyt, kun jätin maailmalle viimeiseksi muistoksi itsestäni heikkouteni, runnellun olemukseni, ristiinnaulitun ruumiini? Rakastatko sinä minua, ristiinnaulittua Jumalan Karitsaa?”

Pietari vastasi: ”Rakastan.” Tämä vastaus kertoo suunnattoman suuresta ihmeestä, joka oli tapahtunut Pietarin sydämessä. Tämä ihme oli paljon suurempi kuin vangitsijoiden kukistaminen Getsemanessa olisi ollut ja paljon suurempi kuin roomalaisten sotajoukkojen voittaminen ja maan vapauttaminen miehittäjistä.

Jotakin sen kaltaista Messiasta Pietari oli rakastanut. Mutta nyt hän oli saanut uskon Jumalan Karitsaan, joka ottaa pois maailman synnin, mukaan lukien hänen, Pietarin, synnit. Pietarille oli avautunut uusi näköala Jumalan valtakuntaan. Hänelle oli selvinnyt, ettei Jeesus tarvinnut hänen uhriaan ja hänen taisteluaan ja hänen kuolemaansa. Pietarille oli selvinnyt, että hän tarvitsi Jeesuksen uhria ja Jeesuksen kuolemaa pelastuakseen kadotuksesta. Tämä sovittaja, tämä armahtaja, tämä iankaikkisen elämän antaja oli Pietarille nyt rakas, arvokkaampi kuin mikään muu.

Sen, minkä Jeesus teki ristillä Pietarin hyväksi, sen hän on teki sinunkin hyväksi. Vaikka sinäkin ehkä mieluiten rakastaisit ihmeidentekijää ja helpomman elämän antajaa ja valtaansa käyttävää Jeesusta, niin Jeesus tietää, että sinä et sellaisen Jeesuksen kanssa peri iankaikkista elämää. Sinä tarvitset sijaisuhrin – uhrikaritsan – syntiesi sovittajan ja perille kantajan. Tämän tietäen Jeesus antautui uhrikaritsaksi ja otti päälleen sinulle kuuluvan rangaistuksen sinun sijastasi.

Ei se ollut heikkoutta. Se oli suuren rakkauden ja suuren pelastustahdon osoittamista sinua kohtaan. Jumala pani ”meidän kaikkien syntivelan hänen kannettavakseen” (Jes. 53:6).

Ja nyt hän Jeesus tulee ja kysyy, tällä kertaa sinulta: ”Rakastatko sinä minua? Rakastatko sinä minua tällaisena kuin minä olen, ristiinnaulittuna uhrina sinun puolestasi?”

Etkö ristisi hetkeksi käsiäsi ja kuiskaisi Jeesukselle: ”Herra, kyllä minä rakastan sinua juuri sellaisena kuin sinä olet, minun lunastajani, minun puolestani kuollut uhrikaritsa. Kiitos, että minä saan syntini anteeksi ja iankaikkisen elämän sinun kuolemasi tähden.”

Per-Olof Malk

Miksi ihminen uskoo?

Kuinkahan monella meistä on käynyt mielessä tällainen ajatus: Jos olisin saanut elää Israelissa siihen aikaan, kun Jeesus oli siellä ihmisenä, minun olisi ollut helppo uskoa Häneen, koska silloin olisin saanut nähdä kaikki hänen tekemänsä ihmeet. Moni sanoo myös, että kyllä minä uskoisin, jos saisin nyt nähdä jonkin ihmeen, nähdä Jeesuksen tai enkeleitä.

Evangeliumikertomuksista kuitenkin joudumme toteamaan, että muutamat uskoivat, mutta monet eivät, vaikka sairaat paranivat, kuolleita herätettiin, kuurot saivat kuulonsa ja sokeat näkönsä.

Sitten on näitä todella ihmeellisiä kertomuksia:

Kuinka itämaan viisaat tietäjät uskoivat, että köyhyissä oloissa oleva lapsonen oli Israelin kuningas?

Kuinka Elisabet uskoi, että Marian tuleva vauva on hänen Herransa?

Ja edelleen, kuinka vanha Simeon uskoi, että temppeliin kannettu Jeesus lapsi oli Jumalan lupaama Messias?

Miksi Simeon uskoi? Miten itämaan tietäjät uskoivat? Miten Elisabet uskoi? Vaikka kukaan heistä ei nähnyt mitään erikoista ja häikäisevää Jeesus-lapsen nähdessään.

Miksi me uskomme, jos uskomme? Onko usko vain oman päätöksemme seuraus? Olemmeko järjellämme selittäneet itsellemme jotain ja sitten uskoneet? Voiko ihminen päättää siitä, että uskoo?

Ei. Ei todellakaan! ”Se on Jumalan teko, että te uskotte”, sanoi Jeesus.

Elisabetista ja Simeonista kerrotaan, että Pyhä Henki vaikutti heissä uskon. Kun Maria meni sukulaistaan tapaamaan

niin ”Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä”. Ja Simeonista kerrotaan, että hän Pyhän Hengen vaikutuksesta tuli temppeliin juuri silloin, kun Jeesus-lasta tuotiin sinne.

Jos me sydämestämme voimme sanoa: Minä uskon, se merkitsee sitä, että Jumalan Pyhä Henki vaikuttaa meissä. Sillä ”minä uskon etten minä omasta järjestäni ja voimastani voi uskoa Jeesukseen Kristukseen Herraani, enkä tulla hänen tykönsä, vaan Pyhä Henki” on sen vaikuttanut.

Jos Jumala onkin se, joka vaikuttaa uskon, voinko minä itse tehdä mitään? Ja miksi Hän ei vaikuta uskoa kaikissa? Tämä varmaan on yksi niistä salatuista asioista, joita emme voi ymmärtää.

Sen voimme Raamatusta kuitenkin lukea, että Jumala rakastaa kaikkia tasapuolisesti ja haluaisi kaikkien ihmisten pelastuvan.

Mitä voi ihminen tehdä omalla kohdallaan? Olen ymmärtänyt niin, että ihminen voi

- huutaa Jumalaa avuksi,
- olla Jumalaan päin kääntynyt,
- voi odottaa Jumalaa, etsiä Häntä, toivoo, että Hän lähestyy.

Jumala etsii ihmistä, jokaista, niin kuin Hän etsi Aadamia ja Eevaa paratiisissa.

Hän toivoo, että me, jotka uskomme myös etsisimme niitä, jotka eivät Jeesusta vielä tunne. Eikä Hän ainoastaan toivo, vaan Hän on antanut käskyn: Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evangeliumia kaikille luoduille, menkää ja kastakaa ja opettakaa heille kaikki, mitä minä olen opettanut teille.

Tällaisessa tehtävässä tunnemme kyllä itsemme täysin avuttomiksi. Miten me

osaamme? Miten joku voisi uskoa meidän puheittemme tähden?

Siihen tulee avuksi tekstimme. Pyhä Henki, Jumalan Pyhä Henki vaikuttaa meidänkin yksinkertaisten todistustemme ja puheidemme kautta ja voi synnyttää uskon ihmisten sydämissä.

Se on ihme!

Se, että Elisabet uskoi, oli ihme.

Se, että Simeon uskoi, oli ihme.

Se, että sinä tai minä uskomme, on ihme!! Se on ihme joka päivä. Se ei ole koskaan itsestäänselvyys, vaan suuri ihme.

Jos voit tänään sydämestäsi sanoa: ”Minä uskon”, ja vaikka liittäisit siihen tutun jatkon ”auta epäuskoani”, niin huomaa, että sinä elät ihmeen keskellä. Jumala vaikuttaa sinussa. Hänen Pyhä Henkensä asuu sinussa. Olet Pyhän Hengen tempeli. Siinä ei sinulla ole mitään ansiota. Se on Jumalan armoa, josta saat kiittää.

Jos taas ajattelet, että et voi uskoa, niin sinulla on mahdollisuus sanoa Jeesukselle: ”Jeesus, etsi ja löydä minut. Ja Hän tulee. Tulee varmasti!

Lue Johanneksen evankeliumia ja pyydä, että Jeesus avaisi silmäsi näkemään sen autuuden, minkä vanha Simeonkin näki Jeesusta katsellessaan.

*”Herra Jeesus eteen kasvojes
käyn tässä toivossa
kyynelin mä käännyn puolehes
ja pyydän armoa.
En mene pois ennenkuin saan
haavoissa kalliissa
levon ja ilon autuaan,
niin aamen uskossa.”*

Vuokko Jokinen

Lehtemme pyritään julkaisemaan parillisina kuukausina. Seuraava numero ilmestyy, jHs. kesäkuussa.

Katso, minä teen uutta

Katso, minä teen uutta; nyt se puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? (Jes. 43:19)

Valkoinen krookus kertoo jotakin uudesta ja puhtaasta, mikä puhkeaa talven roudan jälkeen. Hengellisesti saamme myös aloittaa puhtaassa alussa ja sovituksen armon alla.

Kukka nostaa kukintonsa ylöspäin ja valoon. Se saa taivaan kastetta ja kirkkautta osakseen. Kuihtunut ja kuiva kuuluu menneeseen. Se luo ainoastaan kontrastin uuden puhtaudelle.

Tätä armoa Kristus lahjoittaa jokaiseen päiväämme ilmaisena lahjana. Hän pesee pois syntimme ja lahjoittaa lumi-valkeuden, jonka näemme myös krookuksen terälehdissä.

Ristin kärsimyksen verihaavat voivat olla uskovalle jokapäiväisenä turvana ja lohtuna. Näemme taivaan suloisuutta siellä, missä syntimme ovat poissa. Valo ja taivaan kaste kohottavat mielemme kiitokseen yhdessä kevään kukkasen kanssa.

Ceta Lehtniemi

Osa 2/2

Uuden testamentin mukaan kärsimys on osa kristillisyyttä

Apt. 8:1-4: "Saul oli samaa mieltä kuin muut ja hyväksyi sen, että Stefanos surmattiin. Sinä päivänä puhkesi ankara vaino Jerusalemin seurakuntaa vastaan, ja kaikki muut paitsi apostolit hajaantuivat eri puolille Juudeaa ja Samariaa. Muuttamat hurskaat miehet hautasivat Stefanoksen ja pitivät hänelle suuret valittajaiset. Mutta Saul tahtoi tuhota seurakunnan. Hän kulki talosta taloon, raastoi miehet ja naiset ulos ja toimitti heidät vankilaan. Ne, jotka näin olivat hajaantuneet, kulkiivat seudulta toiselle ja levittivät evankeliumin sanaa."

Ehkä kristillinen seurakunta oli tuossa vaiheessa jo päässyt rauhallisen ja miellyttävän elämän alkuun. Näyttää siltä, että kristityt olivat unohtaneet Jeesuksen antaman lähetystehtävän ja olivat asettuneet mukavasti aloilleen. Keskinäiset ristiriidat olivat alkaneet. Ainakin seurakunnassa kiisteltiin siitä, kuka sai enemmän ruokaa kuin toinen ja Stefanos jouduttiin asettamaan ruuanjakoa valvovaksi henkilöksi.

Vaino, joka alkoi Stefanoksen murhan jälkeen, pakotti uskovat pakenemaan pois Jerusalemin mukavuuksista. Sitten sanotaan, että ne, jotka olivat paenneet, alkoivat julistaa sanaa Jeesuksesta Kristuksesta.

Herra sai siis seurakunnan keskittymään evankeliumin julistamiseen sallimalla sille kipuja ja ahdistuksia. Tämä kertoo meille ihmisen omapäisestä luonteesta. Toisinaan Jumala saa meidät tahtonsa tielle vain sallimalla meille kärsimyksiä ja vaikeita olosuhteita. Sellaisia me olemme.

Mutta samasta raamatunkohdasta näemme, että apostolit eivät lähteneet Jeru-

salemista siellä alkaneesta ankarasta vainosta huolimatta. Tämä puolestaan kertoo heidän vastuuntunnostaan johtajina. Nämä paimenet eivät olleet "palkkapaimenia" eivätkä he paenneet, kun sudet tulivat. He jäivät paikoilleen ehkä siksi, että heikoimmat kristityt, jotka eivät pystyneet pakenemaan kaupungista, tarvitsivat huolenpitoa ja rohkaisua. He jäivät paikoilleen, vaikka se olisi voinut maksaa heidän henkensä. Itse asiassa Jaakob surmattiinkin Jerusalemissa uskon tähden.

Pakoon lähteneiden ja Jerusalemiin jääneiden yhteinen opetus meille on se, että kukaan ei kokenut kärsimystään vääräksi. Kukaan ei valittanut eivätkä kristityt kironneet Herraa, vaikka kärsivät eivätkä he luopuneet uskostaan Jeesukseen. Enemmänkin nämä ristiinnaulitut Jeesuksen seuraajat kiittivät Herraa ja ylistivät häntä siitä, että hän oli katsonut heidät arvollisiksi osallistumaan Kristuksen kärsimykseen. He kokivat Kristuksen tähden kärsimisen kunnianaan. Tämä on se näkökulma ja tärkeä oivallus, joka aikamme kristittyjen tulisi saada. Meidänkin tulisi sietää kärsimyksiä Kristuksen tähden eikä vain odottaa helpotuksia hänen tähtensä.

Apt. 5:40-42: 40: "Neuvosto kutsui apostolit sisään, ruoskitti heidät ja kielsi heitä puhumasta Jeesuksen nimessä, mutta päästi heidät vapaaksi. Apostolit lähtivät neuvostosta iloisina siitä, että olivat saaneet kunnian kärsiä häväistystä Jeesuksen nimen tähden. Entiseen tapaan he joka päivä opettivat temppelissä ja kodeissa ja julistivat, että Jeesus on Messias."

Samalla kun puhumme kärsimyksistä,

jotka aiheutuvat siitä, että uskomme Kristukseen, meidän on tärkeä muistaa, että kärsimykset eivät aina tule Jeesuksen tähden. Joidenkin on kestävä se tuska mikä syntyy, kun joku omainen kuolee. Toiset kärsivät puutteen vuoksi tai työttömyyden tähden. Elämässä on monenlaisia kärsimysten syitä. Olivat murheitemme ja kärsimystemme aiheuttajat ja aiheet mitkä tahansa, meidät on kutsuttu säilyttämään usko ja olemaan kärsivällisiä.

Meidät on kutsuttu etsimään ja tarkastelemaan sitä *lopputulosta*, mikä kärsimystemme jälkeen syntyy. Aina emme tästä lopputuloksesta pääse iloitsemaan tässä ajassa, vaan näemme sen vasta tulevassa ajassa. Näin meidät on kutsuttu seuraamaan ristiinnaulittua Jeesusta, joka hetkitäin ei myöskään saanut välitöntä apua vaan koki jopa tulleet hylätyksi. Hänen kärsimystensä lopputuloksena saamme uskon kautta lahjaksi iankaikkisen elämän.

1. Piet. 2:19-25: *”Armoahan se on, jos joku omassatunnossaan Jumalaan sidottuna joutuu syyttömästi kestäämään kärsimyksiä. Mitä erinomaista siinä on, jos te kestätte silloin, kun teitä kuritetaan tehtyänne väärin? Jos te sen sijaan kestätte silloin, kun joudutte kärsimään tehtyänne oikein, se on Jumalalta teille tulevaa armoa. Sillä siihen teidät on kutsuttu. Kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkeään. Hän ei syntiä tehnyt, hänen suustaan ei valhetta kuultu. Häntä herjattiin, mutta hän ei vastannut herjauksella, hän kärsi, mutta ei uhkaillut, vaan uskoi itsensä oikeamielisen tuomarin haltuun. Itse, omassa ruumiissaan, hän ’kantoi meidän syntimme’ ristinpuulle, jotta me kuolisimme pois synneistä ja eläisimme vanhurskaudelle. ’Hänen haavansa ovat teidät parantaneet.’ Te olitte ’eksyksissä niin kuin lampaat’, mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan luo.”*

Jeesuksen haavat kertovat suurimmasta rakkaudesta, mitä ikinä maan päällä on osoitettu. Ne kertovat sinulle ja minulle, että Jeesus rakastaa meitä.

”Käsieni ihoon Minä olen sinut piirtänyt...” (Jes. 49:16).

Runo luetaan hitaasti, kunkin rivin jälkeen pysähtyen miettimään sen sanomaa.

Jeesuksen haavat

Nuo haavat, Jeesus, Sun käsissäsi ovat tulleet minun vuokseni. Minun syntisen tähden Sinut tuomittiin, minun vuokseni ristiinnaulittiin.

Sinä nöyrästi kuljit sen tuskien tien, veit päätökseen syntien soivuustyön. Isän tahtoon taipuen kaiken sen teit, kaikki syntini Golgatan ristille veit.

Sinun haavasi lunastushintani on, Sinun veresi poistaa mun tuomion. Se kaikesta synnistä puhdistaa ja rauhan minulle lahjoittaa.

Nuo haavat, Jeesus, Sun käsissäsi ovat merkinä rakkaudestasi. Niin paljon Sä minua rakastit, että kättesi ihoon minut piirsit.

Seija Antikainen

Katso Jumalan Karitsa!

Tänään ajattelen Jeesusta, Hänen elämäänsä. Näen Hänen puhtautensa, ja oman tahraisuuteni. Jumalan laki osoittaa minut syylliseksi Hänen edessään. Synti erottaa minut Hänestä. Tunnen itseni murheelliseksi. Tärkeimmäksi asiaksi nousee se, saanko vielä astua Isän eteen, saanko tulla.

Pysähdyn Johannes Kastajan sanojen ääreen: *"Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"*

Jeesuksen päälle lasketaan ihmisen lankeemuksen seuraukset, ne, joiden alaisena jokainen on, joiden keskelle ja eteen jokainen joutuu – minäkin olen joutunut. Hän kantaa kaiken synnin, kaiken kärsimyksen, kaiken valheellisuuden ja pahuuden teot ristille.

On kuin kaikki Raamatun kirjoitukset osoittaisivat nyt tähän lauseeseen. Mieleeni muistuvat Jesajan kirjasta sanat: Hän on *"niin kuin karitsa, joka teuraaksi vietään"* ja Heprealaiskirjeestä sanat:

Hebr.9:22, 26: "Niin puhdistetaan lain mukaan miltei kaikki verellä, ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista.-- nyt hän on yhden ainoan kerran maailman aikojen lopulla ilmestynyt poistaakseen synnin uhraamalla itsensä."

Jumala osoittaa pyhyytensä ja kiivaautensa antamalla kansalleen lakinsa ja määräyksensä, ja odottaa heiltä kuuliaisuutta. Mutta samalla Hän armossaan ja rakkautessaan antaa myös mahdollisuuden rikkomusten sovittamiseen ja määrää uhrikäytännön.

Vaikka Hänen kansansa eksyy yhä uudelleen palvelemaan epäjumalia, tekemään kaikkea mahdollista syntiä ja vihoittamaan Hänet, Hän yhä edelleen kumartuu omien-

sa puoleen, kutsuu luokseen, lupaa armahdaa ja myös näyttää heille armollisuutensa. Hänen rakkautensa on vahvaa, hellää, kutsuvaa, lohduttavaa.

Jes.49:13, 15, 16: "Herra lohduttaa kansaansa ja armahtaa kurjiansa. – Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhottaisivatkin, minä en sinua unhota. Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt"

Jes.43:1: "Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun."

Ihmisen syntisyyden ja Jumalan pyhyyden välinen jännite ja ylitse pääsemätön kuilu on nähtävissä koko vanhan liiton ajan. Ja samalla Hänen etsivä ja kutsuva rakkautensa ja armonsa kuultaa kaiken läpi. Hän, joka itse on rakkaus, ei voi kieltää itseään, omaa uskollisuuttaan. Pimeyden ja valkeuden vastakohta on näkyvissä.

"Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Ristiinnaulitsemisen tapahtumissa pimeys tiivistyy äärimmilleen. Mutta synnin valta, kauheus ja äärimmäinen pahuus kohtaa Jumalan äärettömän rakkauden, armon ja kirkkauden.

Jumalan Poika tulee ihmiseksi. Jumala itse sovittaa maailman itsensä kanssa.

2. Kor.5:19 "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan."

Hän tulee samaan ruumiiseen kuin ihmisen, samaan synnin ja kuoleman kyllästäämään maailmaan, samaan ahdistukseen, kipuun ja kärsimykseen ja samaan arkeen

ja iloon – Hän, Jumalan Poika, puhdas ja tahraton. Hän rakastaa Isää, Hänen luomistöitään, tekee Hänen tekojaan. Koko elämänsä ajan Hän tietää tehtävänsä, tyhjentää hitaasti kärsimyksen maljaa. Ristillä hän juo sen loppuun asti.

"Katso Jumalan Karitsa--!"

Sanat painuvat minussa syvälle. Ristin luona näen totuuden itsestäni, ja myös Jumalan rakkauden syvyyden itseäni kohtaan. Vaikka olen syyllinen Hänen edessään, Hän on kumartunut puoleeni.

Näen itsessäni pimeyden, synnin, valheellisuuden, kapinan, ja myös kaikki synnin siemenet, jotka vaan odottavat itämistään, kun pääsisivät sopivaan maaperään.

Näen myös ylpeyteni, omavanhurskausteni, kaiken, millä yritän kelvata Jumalalle. Kaikki, minunkin syntisyyteni koko mitta, on Hänen kannettavanaan.

Haavoitettu Jeesus, Jumalan Poika, kärsii suunnatonta kipua ja tuskaa, ja lopulta Isän hylkäämisen. Ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista. Hän, Uhrikaritsa, antaa henkensä. Hän antaa henkensä, kukaan ei sitä Häneltä ota. Hän antaa sen minunkin puolestani.

Joh.10:17-18: "Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni."

Mutta mustimman pimeyden, murheen ja kuoleman tyhjyyden jälkeen seuraa ylösnousemusaamun kirkkaus. Hän elää! Hän elää tänään, Hän elää kanssani, ja minä Hänen kanssaan.

Minäkin saan elää todeksi tämän lupauksen: *"-joka ottaa pois maailman synnin!"* Minunkin syntini Hän ottaa pois, Hän, Jeesus Kristus, Vapahtajani. Synnin rangaistus on poissa, kuolema on voitettu.

Näen edessäni oven. Murhe jää taakse. Olen edelleen sama, yhä syntinen, mut-

ta ovi on auki Jumalan, Isän eteen. Synti ei erota enää minua Hänestä. Saan astua armon istuimen eteen. Saan anteeksi syntini. Saan kuulla Isän rakkaat sanat taas uudelleen: *"Sinä olet minun, minä olen sinut lunastanut. Kätteni hipiään olen sinut piirtänyt. Minä en hylkää. Minä en unohda."*

Näen tien, selkeästi viitoitetun valoisan tien. Taakse jää taas yrittämisten poluton, loputon suo, jossa helposti tunnen olevani, jossa olen livennyt hetteikköihin ja koko ajan pelännyt olevani eksyksissä. Jeesus itse on tie Isän luokse. Hänen Henkensä johdattaa minua.

Tällä tiellä saan elämän leipää, elämän vettä. Jumalan omat sanat virvoittavat, lohduttavat. Omien kärsimystenikin keskellä saan voiman jatkaa. Hän tietää kaiken, Hän ymmärtää, koska oli ihminen, kuten minäkin.

Elän armon valtakunnassa.

Mutta yhä uudelleen saan nähdä ristin luona itseni, syntyin langenneen itseni. Yhä uudelleen minut täyttää murhe ja yhä uudelleen riemukas ilo ja syvä rauha ja turvallisuuden tunne.

Katson puolestani kärsivää Jumalan Poikaa ja samalla iloitsen siitä, että synti on sovitettu, saan elää vapaana, armon varassa, Isän lapsena, Hänessä, Jeesuksessa Kristuksessa.

"Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Liisa Kaaresoja

Tietoja kokouksistamme

7.5. Lapin Kristus-päivä, Rovaniemi.

14.5. Varsinais-Suomen Kristus-päivä, Rusko (Turun kupeessa).

Koska lehtemme ilmestyy vain joka toinen kuukausi, julkaisemme tarkemmat tiedot tulevista kokouksistamme kotisivuillamme **www.evank.org**. Seuraa kokousilmoitteluaamme siellä! Kiitos.

Evangeliumin opintoyhdistys ry

Risti – lain ja evankeliumin täyttymys

7. valtakunnallinen Kristus-juhla Jyvässeudulla Laukaassa 6.-7.8.2011.

Kurssi- ja hotellikeskus Vuolake, Uimarannantie 2, Laukaa. Paikka sijaitsee lähes 4-tien varrella, 24 km Jyväskylän pohjoispuolella (loppumatkalla Jyväskylän tietä 637). Jyväskylästä pohjoiseen kulkevat linjat autot pysähtyvät Vuolakkeen portilla. Tarvittaessa järjestämme Jyväskylän matkailukeskuksesta kuljetuksen pikkubussilla.

Vuolakkeessa on 27 hotellitasoista 2 hengen huonetta, iso kokoussali, kaunis ympäristö ja järvenranta. *Tutustu paikkaan kotisivullamme* olevan linkin kautta. Tule lepäämään ja Jumalan armon sanan hoitoon.

Huoneiden vuorokausihinnat: 2 h huone, jossa kylpyhuone, 37 e hengeltä, 2 h huone ilman omaa kylpyhuonetta (wc ja suihku käytävällä) 28 e hengeltä, 1 hengen huone kylpyhuoneella 60 e. Hinnat sisältävät aamiaisen. Lisävuode 2 hengen huoneisiin 20 e. Asuntoautot ja asuntovaunut 20 e/vrk ja 2 e henkilömaksu, joka sisältää wc:n ja suihkun käytön hotellissa.

Huoneet täytetään varausjärjestyksessä. **Varaukset** puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Mahdolliset erikoisruokavaliot ilmoitetaan varauksen yhteydessä.

Puhujavastuussa mm. Rosenius-kirjallisuuden tuntija *Hermod Hogganvik* Norjasta, *Liisi Jokiranta*, *Paavo Suihkonen*, *Olavi Peltola*, *Per-Olof Malk* ym.

Evankeliumin opintoyhdistys ry ja Yhteistyöryhmä

Armopiirit

Jyväskylä

Jyväskylän seudun ystäville tiedoksi, että Vesalan kurssikeskuksessa aloitti tammikuussa toimintansa Armopiiri. Piiri kokoontuu kerran kuukaudessa. Seuraava kokoontuminen on **to 5.5. klo 18.30-20.30**. Piirissä käsitellään Roomalaiskirjettä.

Kyydin järjestämiseksi soita Paavo Lievoselle puh. (014) 633 334.

Turku

Turussa kokoontuu Armopiiri noin kerran kuukaudessa. Piiristä kiinnostuneet voivat ottaa yhteyttä piirin yhdyshenkilöön Anja Niemeen, puh. 040 1960 959 ja tiedustella häneltä tarkemmin piirin kokoontumisajoista.

Tee ystävällesi hyvä palvelus

Jos Armo riittää -lehti on mielestäsi antanut Sinulle hengellistä evästä, kutsumme Sinua jakamaan lehden antia eteenpäin, ystävillesi.

Mieti, onko tuttavapiirissäsi joku, jota Armo riittää -lehti voisi palvella hengelliseksi rakennukseksi ja jolle lehti voisi välittää rohkaisua ja toivoa tänä sekavana aikana.

Jos mieleesi nousee joku tai joitakin ystäviä, jolle Armo riittää -lehti voisi olla avuksi, tiedustele, saatko tilata lehden hänelle tai heille. Lehti on maksuton. - Tilautiedot viereisellä sivulla.

Armo riittää

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928
Tuki työlle (Lupa POHADno/2010/483)
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82
Internet kotisivut ja opetusmateriaali
SUOMEN EVANKELIUMIKOULU
Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

8. vuosikerta.
 Lehti on taloudellisesti yhdistyksen ystävi-
 en ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut leh-
 den numerot ovat luettavissa kotisivuillam-
 me Internetissä Adobe pdf-muodossa
 osoitteessa www.evank.org.

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2011

Toimimme taloudellisesti lehtemme lukijoiden varassa. Kiitos tuestanne!

Saajan. tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH		TILISIIRTO GIRERING	
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43		Lupa POHADno/2010/483 Käytä viitenumeroa, kiitos!	
Maksaja Betalar			1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia 2011 1863 Ajank. teol. <i>kestotilaus</i>	
Allekirjoitus Underskrift			Viitenro Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr				
			Eräpäivä Förfallodag	Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

Alennustilaan kätkeyty Kristus

Kristuksen alennustila oli niin perinpohjainen, että luonnollisen ihmisen on mahdotonta nähdä ristin kärsijässä mitään muuta kuin häpeällisen rangaistuksen alainen ja äärimmäisen syvälle nöyrytetty ihminen.

Jokainen sai miehen määrin häväistä ja sylkeä alennustilaan kätkeytyä Jumalan Poikaa. Hänessä ei tässä tilassa näkynyt mitään jumalallista, ei valtaa, ei voimaa eikä kunniaa. Päinvastoin näytti siltä, että hänessä aikaisemmin ilmenneet voimavaikutukset oli nyt perinpohjin ja lopullisesti pyyhkäisty pois. Kristuksen jumalallinen muoto pimeni täysin sekä hänen ystäviensä että vihamiestensä silmissä.

Suurimpaan ja pelottavimpaan syvyyteen hän joutui, kun hän tunsi yhteyden taivaalliseen Isäänsäkin katkeavan. Jumalan hylkäämänä olemisen kauhu valtasi hänen mielensä ja hän huusi: **”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”**

Näissä sanoissa purkautui esiin syvin hätä, mitä koskaan on koettu maan päällä. Näin alas, syvimpään pimeyteen, epätoivon ja ahdistuksen kuiluun johti Kristuksen tie. Kaikki yhteys ylöspäin näytti täydellisesti ja iäisiksi ajoiksi katkenneen.

Tuntuu kuin näihin Jeesuksen sanoihin voisi sisältyä kapinallista mieltä ja syytöstäkin Jumalaa kohtaan: Jumala hylkää rakkaan Poikansa oman onnensa nojaan, ei edes vastaa hänen tuskanhuutoonsa, on vetäytynyt pois omansa läheltä

juuri silloin, kun tämä kipeimmin olisi tarvinnut ylhäältä tulevaa tukea ja rakkautta.

Tässä tilassaan Kristus näyttää olevan sekä Jumalan että kaikkien ihmisten hylkäämä, onnettomin olento, jota maa on päällään kantanut.

Kuu Jeesuksen kuultiin näin valittavan tuskissansa sitä, että Jumala oli hylännyt hänet, ei kenelläkään enää ollut uskoa hänen yhteyteensä taivaallisen Isän kanssa. Tuon huudon jälkeen hän oli vain halveksittu, tuomittu ja kirottu hylkiö, jonka ainoa hyväntekijä oli polttavista tuskista vapauttanut kuolema.

Salaisuuksien salaisuus on siinä, että hän juuri tässä syvimmissä alennustilassaan suoritti sen työn, johon koko kristinuskon sanoma perustuu.

*Olavi Tarvainen (1909-1992)
kirjassa Salattu Jumala, 1955.*